

Onontkoombare stilte

nu zand mij door de vingers glijdt
de tijd een loopje met me neemt
wil ik de stille leegte vullen
mij verstrooien met gedachten
aan wie je was, maar

als moeder, sterke vrouw
verschijn je telkens oud en frêle
alsof alleen de laatste jaren en
de ademloze dagen willen tonen
wie je was, toch

als foto's door mijn handen gaan
van jou als meisje, jonge vrouw
hoor ik de klankkleur van je stem
helder tot die stilte kwam
waarin je bleef

nu ik nog leef en jarenlang ben
afgebeeld, alsmaar anders
lijst ik in waarop wij samen staan
jij lachend en ik onbeweeglijk
spartelend in je armen